11de Jaargang — Curaçao den 17n. November 1893.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50. voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN.
66, RUE LAFAYETTE PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

Het Godsdienst - Congres van Chicago herdacht

Wij hebben in den tijd, dat de wereldtentoonstelling te Chicago werd gehouden, onzen Lezers het plan medegedeeld, dat de Directie aldaar gevormd had om een oproeping te doen aan alle godsdienstige gezindten ter openlijke verklaring en toelichting hunner overtuiging op godsdienstig gebied.

Het welsprekend verslag, door Mgr. Keane over het deel, dat de katholieken in dat Congres namen, opgesteld en onlangs het Bestuur aangeboden levert ons de stof voor het volgend artikel.

Van den beginne wenschten zij, die dit congres op touw zetten, het oordeel te vernemen en tevens de medewerking te erlangen van de katholieke kerk, wijl zij Haar erkenden. als de kerk aller eeuwen en wijl het hun verlangen was, dat zij in deze plechtige vergadering een plaats zou bekleeden, die waardig gepaard ging aan haar rang.

De Aartsbisschoppen van de Vereenigde Staten, in October 1892 te New-York vergaderd, onderzochten het vraagstuk en vonden er geen bezwaar tegen.

Rev. John Keane, Rector van de katholieke Universiteit van Washington, werd door hen belast de katholieken die aan de vergadering deelnamen te organiseeren.

Het congres moest 17 dagen duren, om ieder den tijd te geven den godsdienst onder al zijn vormen te bestudeeren en daarvan in het publiek verslag te geven. Iederen dag werd aan een beschouwing van den godsdienst in het algemeen gewijd en ook iederen dag wilde men een katholieken redenaar hooren.

De rector der katholieke Universiteit van Washington erkent in het het verslag, dat hij van dit congres in het licht gaf, met genoegen de sprekende bewijzen van hoffelijkheid van de zijde der ontwerpers van dit congres ondervonden; hij betuigt, dat deze dagen onder de genoeglijkste zijn levens te tellen zijn en meent, dat de oude kerk van Christus in deze vrije vergadering op heeft kunnen treden zonder iets van haar goddelijke rechten prijs te geven.

Met een indrukwekkende plechtigheid werd het congres van den 11 September 1893 geopend. Vierduizend menschen vulden de zaal van Columbus een andere vierduizend de zaal van Washington.

„Te midden van oneindige toejuichingen," zegt Mgr. Keane, traden de vertegenwoordigers der verschillende godsdiensten van de wereld in processie voort door de middelallée en namen plaats op de ruime estrade.

Het was een schouwspel om te bewonderen, die vereeniging van alle geslachten en talen, die afwisseling van nationale kleederdracht en godsdienstige gewaden, te midden van welk schilderachtig panorama de minzame figuur van onzen dierbaren kardinaal Gibbons eerbiedwaardig uitschitterde. Een stilte als in een heiligdom heerschte onder de ontzaglijke menigte. toen zijn Eminentie op verzoek van den president naar voren trad om het openingsgebed te spreken. Met zwakke stem, maar die bij de heerschende stilte door allen gehoord kon worden begon de prelaat het Onze Vader; allen antwoordden daarop en gedurende alle zittingen bleef dit het openings- en sluitingsgebed, waarmede allen instemden.

Te veel zouden wij van de aandacht onzer lezers vorderen, indien wij slechts een kort verslag opnamen van al de redevoeringen die van katholieke zijde op dit congres gehouden werden. Wij wenschen ons slechts te bepalen den algemeenen indruk weer te geven, welke de verschillende katholieke sprekers op dit congres hebben te weeggebracht.

Den uitnemendste prelaten en geestelijken der Vereenigde Staten werd hier gelegenheid geboden om voor duizenden toehoorders de groote waarheden van den katholieken godsdienst uit een te zetten en de weldaden van de katholieke kerk op de maatschappij in het licht te stellen. Kardinaal Gibbons zelf hield een lezing over de *Nooden van de menschheid voldaan door den katholieken godsdienst.* Deze lezing verwekte zulk een enthousiasme, dat men met aandrang vroeg haar in de *Washington-zaal* te repeteeren.

Met zijn aantrekkelijke welsprekendheid en zijn verheven idées stelde Mgr. Ireland de harmonie van den katholieken godsdienst met den staat van het leven onzer hedendaagsche maatschappij in het licht, terwijl de aartsbisschop van Santa Fé, Mgr. Chapelle een overzicht gaf van de ontwikkeling der katholieke leer door de vervlogene eeuwen.

Na Mgr: Keane, die over het idee van den Christus sprak, zooals het zich doet kennen in de geschidenis aller volken, namen andere Amerikaansche en Belgische prelaten het woord. Ook geleerde leeken waren hier vertegenwoordigd. De professoren Dwight en Semmes gaven op het gebied van openbaring en wetenschap de helderste begrippen ter overweging.

De hoogste en diepste vraagstukken vonden een plaats in dit alomvattend program en werden met bewonderenswaardige diepte van kennis door de samengekomen geestelijken en leeken behandeld.

Wat hier echter het hart vooral goed deed, was de toon van hoop, die in dit geheele congres doorklonk. Er ging een adem van leven en liefde van deze vergadering uit, die het hart verwarmt. Wat is men in Amerika ver van dat ellendige wantrouwen en die voordurende vijandschap tegen den godsdienst, waaronder Europa zoo droevig lijdt! Welk een eerbied, welk een bewondering aanschouwen wij daar voor de katholieke Kerk. Met welk een vereering en innige voldoening zag men daar den door de Amerikanen geliefden kardinaal, de congres-zittingen openen en sluiten met een bede, tot den Vader, die in den hemel is, en hoe begroet het hart van den katholiek de hulde die het jonge Amerika aan de oude kerk van Christus geeft om in aller naam het Gebed des Heeren door haren hoogsten prelaat te doen uitspreken en devergadering aller godsdiensten onder haar leiding te stellen.

Laten wij ten slotte Mgr. Keane aan het woord: Zoo heeft zich, zegt hij, de katholieke kerk geduren de zeventien dagen getoond als de heilige Paulus staande voor den Areopaag; en men kan veilig veronderstellen dat er sinds den tijd der Apostelen geen stem heeft geklonken, die van zoo wijd de kinderen Gods te zamen riep. Die stem heeft men met eerbied, veelmalen met geestdrift aangehoord en vormde niet zelden een droevig contrast, met het woord, dat opging uit de andersgezinde menigte.

„Wat zal," vraagt Mgr Keane, de uitslag zijn? Wie kan het zeggen tenzij de goede God die den wasdom geeft." Bevooroordeelde beoordeelaars, die alleen het goede meenen te vinden in de oude wijze van zien, zullen niets dan kwaad in dit ongehoorde pogen opmerken. Voorzeker zullen zij van gevoelen zijn, dat de Kerk zich verlaagd heeft, met zich op gelijken voet te plaatsen niet slechts met haar geloovigen maarzelfs met de heidenen. Wat echter de Welbeminde Meester betreft, die aan zijn Kerk bevolen heeft, de oude even zeer als de nieuwe schatten ten toon te stellen en die Haar volgens de uitdrukking van den H. Paulus, gesteld heeft als de dienares van allen die dwalen en een gids zoeken om tot de waarheid te komen, — Hij zal er anders over oordeelen; om Hem toch is de arbeid ondernomen en ten einde gebracht. Hoe ook de uitslag zij, alles strekke ter zijner eer en ter zijner glorie."

FEUILLETON

Promesa di un Rei

—o—

(*Continuación*)

Awor a principiá den e cuartito un vida alegre, un ilustración palpable pa e máxima di poétanan:

„No ta den palácionan di mármol, dicha ta sintá."

Lena ta diligentemente ta pintá su flornan, i Moritz ta trahando día pa día coe un zelo admirable. Más i más distinto su pincel ta reproduciendo faccionnan ideal di nos Redentor. El a toemá libertad di representá Salvador di mundo algo diferente koe di costumbre. Desviando dje camino indicá pa rutina, él kier produci algo nobo. El kier poné más dignidad den e santa fisionomía, algo más di viveza den e misterioso wówonan oscuro. El kier haci briljo dje divinidad sobresalí magestuosamente, sin koe esai disminuí demasiado e gracia humana dje di "mas hermoso jioe di hende."

El no ta representá e Corazón divino tampoco, manera ta socedé generalmente, pegá aparentemente riba bistirnan di Redentor, ma él ta pintá e Dios-Homber, manera él ta abriendo su pecho, pa larga nos mirá den su Santo Corazón, fô di oenda ta salí vlam di candela.

Tan perfectamente e joven artista ta lográ trahá e *Passus*, koe e circunstancia aljí sô ta doená e imagen, á lo menos, toer derecho di ser considerá como un pieza original. El ta perdé masjá tempoe na bosquejá su contórnonan, cien bê él ta drechá aki aljá i él no ta sosegá sinó te ora él a ganá e Salvador di género humano, pintá riba panja, manera él tinéle presente den su imaginación. E ora aljí él a coeminzá retoquéle. A forza di color, e facciónnan inerte, rígida ainda na principio, ta haljá un vida fresca, di continuo forma di El koe, pará na cabez di humanidad, ta implorando nos toer su amor, ta bai saliendo más y más hermosa i amable riba e lienso. I mientras él ta pintando asina coe toer forza di su talento, él ta sintiéle, á menudo yená di gozo i di gana di trahá. E wówonan koe él mes a pintá, ta parcéle koe nan ta miréle afectuosamente, i oenda koe él bai den e cuartito, tan dulce, tan consolador nan ta keda semper fihá riba dj'éle, koe él ta haljá koe e mirada aljí sô dje par di wowo ta suficiente pa recompensá su trabao. Después e boca koe él a pintá ta coeminsá papiá, un lenguaje mudo, pero sin embargo comprensible, i él ta bolbe recordéle asina tantoe cos koe él a yegá di tendé den su infancia, ma koe él a bolbé loebidá después, tantoe palábranan, salí dje boca di eterna verdad, koe mester salvá kende koe keré de nan.

Pintando e manoenan di Salvador coe e cicatriznan frescoe, corrá, él ta puntrá su mes si e mánoenan aljí no a ser heridá p'éle també, si nan no tin tené suerte di su vida, si su vida, su morto, su fortuna ó su desgracia no ta den e mánoenan. Más serio i más íntimo e cordaméntoenan ta birá, ora él a pasá na formá e Corazón ardiente dje Dios-Homber; él a yegá di mirá mucho Corazón di Jesús, di poersí él ta católico, él a recibí un bon educación, i també, como artista, pintá imágennan di Santoe no ta cos nobo p'éle, ma nunca ningún dje imágennan a hací tal impresión riba dj'éle, manera es un akí, koe nos por bien yaméle obra di su concepción. El ta bolbé coeminsa rezá, i esai ta bini di mes asina, mientras él ta pintando, sin él haci ningún clase di esfuerzo. El mes no sabi pa bisa ta "*com*" i ta "*pakiko.*" Den poco tempoe él ta sintiéle biateramente otro hende, ya él no ta más asina abatido i desanimá manera ántes, ya él no tin necesidad di bebe absinth pa animélé — den su corasón a brota un fuente di alegría; un água pura, refrigerante, koe benéficamente ta apagá e sed abrazadora di su inconstante corazón ardiente.

Lena, e alma piadosa, ta sintiële sumamente dichosa, mirando e gran cambio den su esposo. Hinter día él ta cantá, él ta dispenséle toer fina atención posible, él ta demoestréle toer prueba di amor i el ta continuá pinta su flornan coe verdadera zelo. E viaha aki, Lena a sobresalí riba su mes. Jamás nunca ainda él a pintá lelie blancoe tan deslumbrador, tan viva rosa corrá. Ta como si fuera e botonnan kier rancá boela, i mirando e violétanan, tentación ta drentá bo di cogé nan, saboreá nan dulce perfume.

Además, e joven matrimonio ta pasá nan tempoe den alegre conversación coe otro. Nan toer dos a bolbé rejuvenecé. Nan ta bolbé trahá plan pa porvenir, ma no más e clase di castiljonan den laria, manera anteriormente den párque di Dusseldorf: nó, esnan dj'awor tin probabilidad di ser realizá. Awor nan aspiración ta más discreta, i riba cimiento firme nan ta lamantando e edificio di nan porvenir.

Asina luna di Mayó i mitar di Junio a pasá den ocupación activa i di[illegible].

Un anochi, Lena ta poné su pincel abao i él ta exclamá: "Dios gracias, mi a caba toer mi trabao."

E seis bouquetnan encargá ta clá; piezanan maestra, chiquita, pober, en verdad, pero perfecta den nan clase.

De hoogleeraar, die ook een uitmuntend taalkundige was en een elegant man van de groote wereld, was gewoon kleine diners te geven, waartoe nooit meer dan drie personen werden uitgenoodigd. Allengs viel het in 't oog, dat dikwijls een of twee van die gasten binnen korten tijd, veelal binnen de 24 uren, onder hevige ziekte - verschijnselen stierven. De oorzaak van den dood bleek echter nooit vergiftiging te zijn, maar wees steeds op cholera of gele koorts.

Nadat kort achtereen 15 zijner gasten op deze wijze een geheimzinnigen en vreeselijken dood hadden gevonden, groeide de verbittering tegen prof. Beauregard zoo aan, dat de rechterlijke macht zich gedwongen zag, hem wegens moord gevangen te nemen en voor de rechtbank te brengen. Maar de aanklacht berustte op zulke zwakke gronden, dat hij niet scheen te kunnen worden veroordeeld.

Toen, terwijl men reeds dacht dat de aangeklaagde in vrijheid zou worden gesteld, verzocht het openbaar ministerie plotseling, de zaak op te schorsen tot den volgenden dag, daar hij ineens gewichtige bewijsmiddelen in handen had gekregen.

Tegelijk was een jonge Spanjaard binnengekomen, bij wiens aanblik de aangeklaagde verbleekte. De zitting werd daarop tot den volgenden dag verdaagd.

Den volgenden morgen vond men evenwel prof. Beauregard dood in zijne cel. Hij had zich met een droppel doodelijk vergif, dat hij in eene gouden capsuul in eenen holien tand verborgen had gehouden, om het leven gebracht.

Het bericht verwekte groot opzien in de stad; het volk werd opgewonden en er werd daarom besloten de zittingen van het gerechtshof voort te zetten, ondanks den dood van den aangeklaagde.

De jonge Spanjaard werd gehoord, en uit zijne getuigenis bleek, dat de professor telkens na het diner zich even verwijderde en persoonlijk in zijn laboratorium voor zijne gasten een glas ijswater gereed maakte van een brok ijs, dat hij op eene afgesloten plaats bewaarde. De jonge Spanjaard, die zijn bediende was, bemerkte dat telkens en vond het vreemd; ook viel het hem op, dat de hoogleeraar zelf nooit van het ijs gebruikte maar steeds een glas cognac nam. En het kwam bijna altijd uit, dat zij, die van het ijs gebruikten, weldra ziek werden en stierven.

Eens bleef er een glas staan, waarin nog iets van dit ijs aanwezig was. De bediende nam het mee naar het laboratorium en bewaarde het zorgvuldig. Nu bleek het bij het bacteriologische onderzoek, dat het ijs letterlijk van cholera bacillen wemelde. Het vermoeden ligt voor de hand, dat prof. Beauregard die met opzet had gekweekt en in ijs bewaard, om om er proeven meê te nemen.... op zijne vrienden!

BEKENDMAKING.

De publieke verkoop van ZILVEREN EN GOUDEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank*, van af 1 Januari t/m. 30 Juni 1892, onder N°. 3259 t/m. N°. 7170 B, zal plaats hebben op Donderdag den 15n November 1894.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, 8 November 1894.
De Voorzitter,
M. P. CURIEL.

ANUNCIO

Beendementoe público di PREENDANAN koe tien plaka ñá riba nanna, *Spaar- en Beleenbank*, cesta eesnan di fo di 1 Januari te 31 di Juni di 1892, bao di noember 3259 te 7170 B, lo teema lugar Djaweeps die 15 di November 1894 I Maanda koe ta sigui.

[illegible]

Ta pidi interesadonan di evita e beendemeentoe ayi pagando intres koe nan ta debe.

Corsouw, 8 di November 1894.
President,
M. P. CURIEL.

UN EXPLOSIVO INVISIBLE

Por más de que te dieran cualquier compensación, ¿permitirías que se mantuviese abierto en una de las habitaciones no ocupadas de tu casa un barril de pólvora? "¡Qué pregunta tan ridícula!" me contestarás. "Nadie, á no ser un loco, lo permitiría."

Precisamente. Pues, sin embargo, miles de personas viven con explosivos tan peligrosos como la pólvora, dentro de su cuerpo, y mueren, repentinamente, y eso pasa cada día, y sus amigos extrañan que se hayan muerto. Muchas veces nada de particular habían sentido, á no ser cierto malestar vago; siendo la fatiga y la pesadez las sensaciones de que más se quejaban; y, sin embargo, cayeron inesperadamente, y murieron ántes de que el médico pudiera cerciorarse de lo que era aquello. ¿Pero, qué era aquello, en realidad?

Veamos, para ello la corta relación que un hombre hace acerca de su hijo. Parece que este joven se había visto afligido durante cierto tiempo de una enfermedad que ninguno de los diversos tratamientos á que había sido sometida le había podido aliviar, ni mucho menos curar. Habla el padre de ella como de una enfermedad "muy persistente." Aludiendo á un caso semejante, un eminente Doctor Americano dice: "Mi paciente podía tomar, y tomaba, *diariamente seis granos de morfina, sin casi el más ligero efecto*, cuando la mitad de un grano hubiera sido suficiente dósis para una persona no acostumbrada á usarlo."

¿Cuál era, pues, ese explosivo veneno que no podía desterrarse con tal canitdad de ópio? Procedamos ántes de decirlo, á nuevas investigaciones.

"Mi hijo," continúa el que nos escribe," sufría de intensos dolores de cabeza y de costado, y así mismo de una debilidad general. Sus nervios estaban postrados hasta el punto de que no podía, casi, obtener el sueño, naturalmente. No sentía ganas ningunas de tomar alimento, y, generalmente, arrojaba todo cuanto había tomado. Aunque el estómago y los intestinos funcionaban torpemente —causándole la constipación—entía, sin embargo, ataques de diarresa. Empero, sus síntomas más alarmantes eran las convulsiones en los miembros, que al último le sobrevinieron. Ninguno de los tratamientos á que se recurrió le produjo el menor alivio, y yo desesperaba ya por su vida, cuando en esta crisis, no sabiendo ya qué hacer, comencé á darle el Jarabe Curativo de la Madre Seigel. Desde entonces empezó á mejorar constantemente, y hoy se halla ya realmente restablecido. Le autorizo á V., en absoluto, para que publique el breve relato de este caso *Mi hijo debe la vida á la maravillosa preparación llamada Jarabe Curativo de la Madre Seigel* y le aseguro á V. que hay aquí otras personas que deben gratitud igual á ese medicamento. No le revelo sus nombres porque tienen objección á que se publiquen. Sírvase V. aceptar mi más entusiasta felicitación, y mis gracias. De V. afmo. (Firmado), Angel Benavides, farmacéutico, Pozo-Alcon, Prov. de Jaen, Setiembre 12 de 1893."

Ahora, solo unas pocas palabras: El hijo de nuestro buen amigo el Sr. Benavides sufría de aguda y profùnda indigestión y dispepsia; y, en su progreso, la enfermedad engendró aquel terrible veneno—el ácido úrico—causa de todas las enfermedades de hígado, de los riñones y de la vejiga; ese veneno se corrió al cerebro; medio paralizó los nervios; afectó todos los órganos, y, por fin, produjo las convulsiones de que el padre del joven nos habla. En una de esas convulsiones, á no haber usado, como usó á tiempo, el Jarabe de la Madre Seigel, el pobre paciente hubiera muerto, sin duda de ninguna clase. Pues ese terrible veneno del cuerpo humano, ese, es un explosivo mucho más peligroso que la pólvora junto á la chimenea de tu casa. Guárdate de sus primeros síntomas, y envía por un folleto del Jarabe, que te dice cuales son.

Aceptamos la gratitud del que nos escribe la carta, y por nuestra parte te damos las gracias de todo corazón.

Si el lector se dirige á los Señores A. J. White, [illegible]

PAUL F. G. CURIEL biedt het geerde publiek zijne diensten aan tot het geven van lessen in de Fransche taal en in het Italiaansch- of dubbel boekhouden.
Grondtaal: Hollandsch of Spaansch

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK.

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1894.	Philadelphia		Venezuela		Caracas.		Philadelphia		Venezuela		Caracas.	
Vertrekt van NEW YORK....	Aug.	23	Sept.	4	Sept.	12	Sept.	22	Oct.	3	Oct.	13
Komt aan te CURAÇAO	,,	29	,,		,,	18	,,	28	,,	9	,,	19
Vertrekt van ,, ...	,,	30	,,		,,	19	,,	29	,,	10	,,	20
Komt aan te PTO. CABELLO	,,	31	,,		,,	20	,,	30	,,	11	,,	21
Vertrekt van ,,	Sept.	1	,,	10	,,	21	Oct.	1	,,	12	,,	22
Komt aan te LA GUAYRA..	,,	2	,,	11	,,	22	,,	2	,,	13	,,	23
Vertrekt van	,,	5	,,	14	,,	26	,,	5	,,	16	,,	26
Komt aan te PTO. CABELLO	,,	6	,,	15		27	,,	6	,,	17	,,	27
Vertrekt van ,,	,,	6	,,	15	,,	27	,,	6	,,	17	,,	27
Komt aan te CURAÇAO	,,	7	,,	16	,,	28	,,	7	,,	18	,,	28
Vertrekt van ,, ...	,,	7	,,	18	,,	29	,,	9	,,	19	,,	30
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	,,	8	,,	19	,,	30	,,	10	,,	20	,,	31
Komt aan te NEW-YORK...	,,	14	,,	25	Oct.	6	,,	16	,,	26	Nv	

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO......	Sept.	8	Sept.	19	Sept.	29	Oct.	10	Oct.	21
Komt aan te MARACAIBO......		9		20		30		11		20
Vertrekt van "		16		26	Oct.	7		17		27
Komt aan te CURAÇAO........		17		27		8		18		28

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

11de Jaargang — Curaçao den 17n. November 189[illegible].

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

Het Godsdienst - Congres van Chicago herdacht

Wij hebben in den tijd, dat de wereldtentoonstelling te Chicago werd gehouden, onzen Lezers het plan medegedeeld, dat de Directie aldaar gevormd had om een oproeping te doen aan alle godsdienstige gezindten ter openlijke verklaring en toelichting hunner overtuiging op godsdienstig gebied.

Het welsprekend verslag, door Mgr. Keane over het deel, dat de katholieken in dat Congres namen, opgesteld en onlangs het Bestuur aangeboden levert ons de stof voor het volgend artikel.

Van den beginne wenschten zij, die dit congres op touw zetten, het oordeel te vernemen en tevens de medewerking te erlangen van de katholieke kerk, wijl zij Haar erkenden als de kerk aller eeuwen en wijl het hun verlangen was, dat zij in deze plechtige vergadering een plaats zou bekleeden, die waardig gepaard ging aan haar rang.

De Aartsbisschoppen van de Vereenigde Staten, in October 1892 te New-York vergaderd, onderzochten het vraagstuk en vonden er geen bezwaar tegen.

Rev. John Keane, Rector van de katholieke Universiteit van Washington, werd door hen belast de katholieken die aan de vergadering deelnamen te organiseeren.

Het congres moest 17 dagen duren, om ieder den tijd te geven den godsdienst onder al zijn vormen te bestudeeren en daarvan in het publiek verslag te geven. Iederen dag werd aan een beschouwing van den godsdienst in het algemeen gewijd en ook iederen dag wilde men een katholieken redenaar hooren.

De rector der katholieke Universiteit van Washington erkent in het het verslag, dat hij van dit congres in het licht gaf, met genoegen de sprekende bewijzen van hoffelijkheid van de zijde der ontwerpers van dit congres ondervonden: hij betuigt, dat deze dagen onder de genoeglijkste zijn levens te tellen zijn en meent, dat de oude kerk van Christus in deze vrije vergadering op heeft kunnen treden zonder iets van haar goddelijke rechten prijs te geven.

Met een indrukwekkende plechtigheid werd het congres van den 11 September 1893 geopend. Vierduizend menschen vulden de zaal van Columbus een andere vierduizend de zaal van Washington.

„Te midden van oneindige toejuichingen," zegt Mgr. Keane, traden de vertegenwoordigers der verschillende godsdiensten van de wereld in processie voort door de middelallée en namen plaats op de ruime estrade.

Het was een schouwspel om te beschouwen, die vereeniging van alle geslachten en talen, die afwisseling van nationale kleederdracht en godsdienstige gewaden, te midden van welk schilderachtig panorama de minzame figuur van onzen dierbaren kardinaal Gibbons eerbiedwaardig uitschitterde. Een stilte als in een heiligdom heerschte onder de ontzaglijke menigte, toen zijn Eminentie op verzoek van den president naar voren trad om het openingsgebed te spreken. Met zwakke stem, maar die bij de heerschende stilte door allen gehoord kon worden begon de prelaat het Onze Vader; allen antwoordden daarop en gedurende alle zittingen bleef dit het openings- en sluitingsgebed, waarmede allen instemden.

Te veel zouden wij van de aandacht onzer lezers vorderen, indien wij slechts een kort verslag opnamen van al de redevoeringen die van katholieke zijde op dit congres gehouden werden. Wij wenschen ons slechts te bepalen den algemeenen indruk weer te geven, welke de verschillende katholieke sprekers op dit congres hebben te weeggebracht.

Den uitnemendste prelaten en geestelijken der Vereenigde Staten werd hier gelegenheid geboden om voor duizenden toehoorders de groote waarheden van den katholieken godsdienst uit een te zetten en de weldaden van de katholieke kerk op de maatschappij in het licht te stellen. Kardinaal Gibbons zelf hield een lezing over de *Nooden van de menschheid voldaan door den katholieken godsdienst*. Deze lezing verwekte zulk een enthousiasme, dat men met aandrang vroeg haar in de *Washington-zaal* te repeteeren.

Met zijn aantrekkelijke welsprekendheid en zijn verheven idées stelde Mgr. Ireland de harmonie van den katholieken godsdienst met den staat van het leven onzer hedendaagsche maatschappij in het licht, terwijl de aartsbisschop van Santa Fé, Mgr. Chapelle een overzicht gaf van de ontwikkeling der katholieke leer door de vervlogene eeuwen.

Na Mgr: Keane, die over het idee van den Christus sprak, zooals het zich doet kennen in de geschidenis aller volken, namen andere Amerikaansche en Belgische prelaten het woord. Ook geleerde leeken waren hier vertegenwoordigd. De professoren Dwight en Semmes gaven op het gebied van openbaring en wetenschap de helderste begrippen ter overweging.

De hoogste en diepste vraagstukken vonden een plaats in dit alomvattend program en werden met bewonderenswaardige diepte van kennis door de samengekomen geestelijken en leeken behandeld.

Wat hier echter het hart vooral goed deed, was de toon van hoop, die in dit geheele congres doorklonk. Er ging een adem van leven en liefde van deze vergadering uit, die het hart verwarmt. Wat is men in Amerika ver van dat ellendige wantrouwen en die voordurende vijandschap tegen den godsdienst, waaronder Europa zoo droevig lijdt! Welk een eerbied, welk een bewondering aanschouwen wij daar voor de katholieke Kerk. Met welk een vereering en innige voldoening zag men daar den door de Amerikanen geliefden kardinaal, de congres-zittingen openen en sluiten met een bede, tot den Vader, die in den hemel is, en hoe begroet het hart van den katholiek de hulde die het jonge Amerika aan de oude kerk van Christus geeft om in aller naam het Gebed des Heeren door haren hoogsten prelaat te doen uitspreken en de vergadering aller godsdiensten onder haar leiding te stellen.

Laten wij ten slotte Mgr. Keane aan het woord: Zoo heeft zich, zegt hij, de katholieke kerk geduren de zeventien dagen getoond als de heilige Paulus staande voor den Areopaag; en men kan veilig veronderstellen dat er sinds den tijd der Apostelen geen stem heeft geklonken, die van zoo wijd de kinderen Gods te zamen riep. Die stem heeft men met eerbied, veelmalen met geestdrift aangehoord en vormde niet zelden een droevig contrast, met het woord, dat opging uit de andersgezinde menigte.

„Wat zal," vraagt Mgr Keane, de uitslag zijn? Wie kan het zeggen tenzij de goede God die den wasdom geeft." Bevooroordeelde beoordeelaars, die alleen het goede meenen te vinden in de oude wijze van zien, zullen niets dan kwaad in dit ongehoorde pogen opmerken. Voorzeker zullen zij van gevoelen zijn, dat de Kerk zich verlaagd heeft, met zich op gelijken voet te plaatsen niet slechts met haar geloovigen maarzelfs met de heidenen. Wat echter de Welbeminde Meester betreft, die aan zijn Kerk bevolen heeft, de oude even zeer als de nieuwe schatten ten toon te stellen en die Haar volgens de uitdrukking van den H. Paulus, gesteld heeft als de dienares van allen die dwalen en een gids zoeken om tot de waarheid te komen, — Hij zal er anders over oordeelen; om Hem toch is de arbeid ondernomen en ten einde gebracht. Hoe ook de uitslag zij, alles strekke ter zijner eer en ter zijner glorie."

FEUILLETON

Promesa di un Rei

—o—

(*Continuación*)

Awor a principiá den e cuartito un vida alegre, un ilustración palpable pa e máxima di poétanan:

„*No ta den paláciosnan di mármol, dicha ta sintá.*"

Lena ta diligentemente ta pintá su flornan, i Moritz ta trahando día pa día coe un zelo admirable. Más i más distinto su pincel ta reproduciendo faccionnan ideal di nos Redentor. El a toemá libertad di representá Salvador di mundo algo diferente koe di costumbre. Desviando dje camino indicá pa rutina, él kier produci algo nobo. El kier poné más dignidad den e santa fisionomía, algo más di viveza den e misterioso wówonan oscuro. El kier haci briljo dje divinidad sobresalí magestuosamente, sin koe esai disminuí demasiado e gracia humana dje di "mas hermoso jioe di hende."

El no ta representá e Corazón divino tampoco, manera ta socedé generalmente, pegá aparentemente riba bistirnan di Redentor, ma él ta pintá e Dios-Homber, manera él ta abriendo su pechó, pa larga nos mirá den su Santo Corazón, fô di oenda ta salí vlam di candela.

Tan perfectamente e joven artista ta lográ trahá e *Passus*, koe e circunstancia aljí sô ta doená e imagen, á lo menos, toer derecho di ser considerá como un pieza original. El ta perdé masjá tempoe na bosquejá su contórnonan, cien bê él ta drechá aki aljá i él no ta sosegá sinó te ora él a ganá e Salvador di género humano, pintá riba panja, manera él tinéle presente den su imaginación. E ora aljí él a coeminzá retoquéle. A forza di color, e facciónnan inerte, rígida ainda na principio, ta haljá un vida fresca, di continuo forma di El koe, pará na cabez di humanidad, ta implorando nos toer su amor, ta bai saliendo más y más hermosa i amable riba e lienso. I mientras él ta pintando asina coe toer forza di su talento, él ta sintiéle, á menudo yená di gozo i di gana di trahá. E wówonan koe él mes a pintá, ta parcéle koe nan ta miréle afectuosamente, i oenda koe él bai den e cuartito, tan dulce, tan consolador nan ta keda semper fihá riba dj'éle, koe él ta haljá koe e mirada aljí sô dje par di wowo ta suficiente pa recompensá su trabao. Después e boca koe él a pintá ta coeminsá papiá, un lenguaje mudo, pero sin embargo comprensible, i él ta bolbe recordéle asina tantoe cos koe él a yegá di tendé den su infancia, ma koe él a bolbé loebidá después, tantoe palábranan, salí dje boca di eterna verdad, koe mester salvá kende koe keré de nan.

Pintando e manoenan di Salvador coe e cicatriznan frescoe, corrá, él ta puntrá su mes si e mánoenan aljí no a ser heridá p'éle también, si nan no tin tené suerte di su vida, si su vida, su morto, su fortuna ó su desgracia no ta den e mánoenan. Más serio i más íntimo e cordaméntoenan ta birá, ora él a pasá na formá e Corazón ardiente dje Dios-Homber; él a yegá di mirá mucho Corazón di Jesús, di poersí él ta católico, él a recibí un bon educación, i también, como artista, pintá imágennan di Santoe no ta cos nobo p'éle, ma nunca ningún dje imágennan a hací tal impresión riba dj'éle, manera es un akí, koe nos por bien yaméle obra di su concepción. El ta bolbé coeminsa rezá, i esai ta bini di mes asina, mientras él ta pintando, sin él haci ningún clase di esfuerzo. El mes no sabí pa bisa ta "*com*" i ta "*pekiko*." Den poco tempoe él ta sintiéle binteramente otro hende, ya él no ta más asina abatido i desanimá manera ántes, ya él no tin necesidad di bebe absinth pa animélê — den su corazón a brota un fuente di alegría; un agua pura, refrigerante, koe benéficamente ta apagá e sed abrazadora di su inconstante corazón ardiente.

Lena, e alma piadosa, ta sintiële sumamente dichosa, mirando e gran cambio den su esposo. Hinter día él ta cantá, él ta dispenséle toer fina atención posible, él ta demoestréle toer prueba di amor i el ta continuá pinta su flornan coe verdadera zelo. E viaha aki, Lena a sobresalí riba su mes. Jamás nunca ainda él a pintá lelie blancoe tan deslumbrador, tan viva rosa corrá. Ta como si fuera e botonnan kier rancá boela, i mirando e violétanan, tentación ta drentá bo di cogé nan, saboreá nan dulce perfume.

Además, e joven matrimonio ta pasá nan tempoe den alegre conversación coe otro. Nan toer dos a bolbé rejuvenecé. Nan ta bolbé trahá plan pa porvenir, ma no más e clase di castiljonan den laria, manera anteriormente den parque di Dusseldorf: nó, esnan dj'awor tin probabilidad di ser realizá. Awor nan aspiración ta más discreta, i riba cimiento firme nan ta lamantando e edificio di nan porvenir.

Asina luna di Mayo i mitar di Junio a pasá den ocupación activa i di[illegible].

Un anochi, Lena ta poné su pincel abao i él ta exclamá: "Dios gracias, mi a caba toer mi trabao."

E seis bouquetnan encargá ta cla; piezanan maestra, chiquita, pober, en verdad, pero perfecta den nan clase.

Hoe de Monarchen eten.

Wij beginnen met het hof van den Duitschen keizer. Hier vinden wij een vriendelijke gezelligheid en soliditeit, welke vreemd is aan alle etiquette en alle ceremonieële stijfheid. Niettegenstaande zestig tot tachtig personen bij zulk een dejeuner, diner of souper genoodigd worden, neemt de maaltijd het karakter van een familiefeest aan. De genoodigden behoeven aan deze „kleine hoftafels," die bijna dagelijks plaats vinden, slechts in klein tenue te verschijnen, en daar keizer en keizerin bizonder veel van aangename humoristische tafelgesprekken houden, wordt er door hen zelven voor gezorgd, dat verveling en stijfheid verbannen worden.

Zulk een diner in intiemen kring duurt 45 tot 50 minuten, en ongeveer tien gerechten worden daarbij opgedragen. De hoofdgerechten worden op zilveren borden gepresenteerd, de tusschengerechten op porseleinen borden der koninklijke Berlijnsche fabriek. De tafel is versierd met groote pièces de milieu en met bizonder veel bloemen; zilveren luchters met waskaarsen verhoogen den glans van het geheel. De menu 's zijn met artistiek uitgevoerde teekeningen voorzien en bevatten geen enkel vreemd woord. De keuken is half Duitsch en half Engelsch.

Keizer Wilhelm II zelf heeft eene voorliefde voor krachtige vleeschspijzen. De keizer drinkt zeer weinig en gebruikt alleen zeer lichte dranken. De gasten krijgen Moezel en Rijnwijn en Duitsche mousseerende wijnen, alsmede Fransche champagne. De conversatie is zeer levendig en opgewekt, en het wordt gewenscht, dat elke gast er zooveel mogelijk aan deelneemt. Men kan bij diners, die in voorname particuliere huizen gegeven worden, meestal veel meer vormelijkheid en ceremonieël vinden dan aan de keizerlijke hoftafel.

Het zal de lezeressen misschien interesseeren, dat van alle vleeschspijzen de keizer aan het gestoofde vleesch de voorkeur geeft. Dit moet zoo dikwijls mogelijk op tafel komen en ook als de keizer bezoeken aflegt, bestelt hij in den regel deze in Noord Duitschland zeer geliefkoosde spijs vooraf.

Bij keizerin Friedrich, die, zooals men weet, sedert den dood van haren echtgenoot zeer ingetogen leeft, heeft de Engelsche keuken de overhand. Sedert de ziekte van haren echtgenoot heeft zij zich eraan gewend, de spijzen sterk met melk vermengd te genieten. Aan hare tafel wordt veel purée-en pasteiwerk gepresenteerd.

Zooals de Fransche vakmannen erkennen, wordt bij de groothertogin van Baden, die zichzelf veel met de keuken bemoeit, in Duitschland de fijnste tafel gevoerd; de keuken is uitstekend en de wijnen zijn voortreffelijk. De groothertogin zet hare koffie zelf, en dat wel in eene Russische koffiemachine. De personen, die bij de intieme dejeuners en diners genoodigd worden, zijn verrukt over de beminnelijkheid en den eenvoud van gastheer en gastvrouw. Ook hier is geen spoor te vinden van stijfheid en ceremonieël.

Geheel anders is het in Engeland. Koningin Victoria is zeer gehecht aan etiquette en ceremonieël, zelfs bij een eenvoudig intiem dejeuner of diner moeten de regelen der etiquette streng in acht genomen worden. Alle genoodigden moeten in gala verschijnen, zij moeten in eene afzonderlijke kamer samenkomen en hier met diepe buigingen de koningin ontvangen; een muziekkorps speelt oude, streng voorgeschreven wijzen; de koningin verschijnt voorafgegaan door lijfwachten en ook onder het diner zelf moet de hofetiquette in al haren omvang gehuldigd worden.

Geen der genoodigden mag het wagen de koningin zelf aan te spreken; als hij iets, wat haar interesseeren kan, wil mededeelen, moet hij het zoo doen, dat hij een persoon in de nabijheid der koningin aanspreekt en hem de zaak vertelt. De koningin begint hare maaltijden in den regel op Schotsche wijze met eene haversoep. Zij drinkt witte sherry uit een prachtig geciseleerden kop, die van koningin Anna afkomstig is. Aan tafel wordt haar sterk gebakken krachtig geel gekleurd brood gepresenteerd. Het rundvleesch ontbreekt nooit op de tafel en bij de verschijning van den roastbeef speelt de muziek de oeroude melodie: „The roastbeef of old England." Een Engelsche koning heeft namelijk den roastbeef tot ridder geslagen.

Aan de hoftafel der koningin Victoria van Engeland heerschen nog andere ten deele zonderlinge en ouderwetsche gebruiken. Zoo wordt bij elken schotel die gepresenteerd wordt, de naam van den kok, die het gerecht bereid heeft, luid uitgeroepen. Dit gebruik dateert van den tijd van George II, die op eene groote reis naar het vasteland langen tijd de diensten van zijn zeeziek gewor den keukenchef moest ontberen. In dezen nood nam de oudste koksjongen, Weston, den verantwoordelijken post van koninklijken kok voor zijne rekening en hij kweet, zich zoo uitstekend van zijne taak, dat hij weldra tot keukenchef benoemd werd. Maar ook de keuken heeft hare „camarilla," en de ontevreden haardtroepen van George II zetten eene verschrikkelijke paleisrevolutie tegen Weston op touw, die voor elke te zout geworden soep en voor elk verbrand gebraad verantwoordelijk gesteld werd, al had hij er ook part noch deel aan. Maar koning George doorzag de gemeene intrige en nam den wijzen maatregel, die ook nu nog in eere wordt gehouden, dat de hofmaarschalk voortaan bij elk gerecht, dat op de koninklijke tafel komt, den naam van den daarvoor verantwoordelijken kok met hoorbare stem bekend maakt. Zoo komen noch lof noch berisping aan het verkeerde adres, en met een goed gerecht is ook de naam van een goeden kok in aller mond.

Zeer eenvoudig en zonder etiquette gaat het bij de intieme tafels der Italiaansche koninklijke familie toe. De eenige weelde is het gouden servies. Bloemen worden op de tafel niet geplaatst, omdat, zooals bekend is, de Italianen een afkeer hebben van bloemengeur. De spijzen zijn alle nationaal Italiaansch, en het meest gewild is het fritto, dat uit een mengsel van artisjokken, lever, hersenen en hanekammen bestaat.

Het allereenvoudigst gaat het zeker aan de hoftafel van Paus Leo XIII toe. De etiquette schrijft voor, dat de Paus zijn middagmaal alleen gebruikt. Om zich gedurende het diner den tijd te verdrijven, leest Leo XIII daarbij de courant. Zijne leefwijze is trouwens buitengewoon eenvoudig en matig. Het eerste ontbijt bestaat uit koffie met melk en een broodje zonder boter. Dan komt het eenzame middageten, dat uit eene soep, eenige pasteitjes, een gebraad en wat groenten of gebakken aardappelen bestaat. Daarbij drinkt de paus een glas oude Bordeaux. Als dessert worden eenige vruchten gepresenteerd. Tegen zes uur des avonds gebruikt hij weer een kop bouillon en een klein glas rooden wijn, en eerst een half uur voordat hij slapen gaat, dus om halfelf wordt hem nog eenmaal bouillon en wat koud vleesch, het overgeblevene van het middageten gepresenteerd.

Het duurst eet wel de sultan. Het keukenbudget van den Grooten Heer bedraagt een millioen franc, dus een aardig sommetje. Men moet daarbij evenwel in aanmerking nemen, dat reeds een oud Turksch spreekwoord zegt, dat aan de broodkruimels, die van de tafel van een padischah vallen, dagelijks 1500 menschen zich kunnen verzadigen. De Turksche zeden kennen geen eetzaal, en dus wordt de maaltijd nu eens in deze, dan in gene zaal gehouden, al naar de luim van den sultan het wil.

De keukens evenwel beslaan in de Yildiz-Kiosk, zijn gewone residentie, eene oppervlakte van 3000 vierkante meter en in die keukens krioelt het van menschen. Daar zijn honderden akschis (koks), jamaks (bordenwasschers), jablakiars (bedienden), die de schotels op het hoofd aandragen, en sofiadgids (aanrichters). De lievelingsgerechten van den sultan zijn schitschekebab, aan het spit gebraden vleesch, kuzudolmassu, dat is een geheel en gelardeerd. Verder groenten, die uit alle deelen van het rijk naar de keuken gebracht worden; asmakabtek, een soort van groote kalebassen, en een menigte crêmesoorten, sorbets en zoetigheden, die hunne namen in de bloemrijke taal der Oosterlingen ontvangen. Zoo heetten zij b. v. „zoetigheden van den hemel" of „welriekende lippen" enz.

De sultan eet, als er geen officieel diner is, altijd alleen aan een zilveren tafel. Zoodra hij bevel gegeven heeft, om een begin te maken met den maaltijd, wordt deze tafel door den keukenchef naar binnen gedragen en in grooten optocht volgen de bedienden met alle gerechten, welke den sultan alle tegelijk worden voorgezet en van welke hij nu hier dan daar iets neemt. De schotels komen verzegeld uit de keuken, en niemand minder dan de grootvizier heeft daar het zegel aangebracht.

De gasten van den sultan krijgen, als zij geene Mohammedanen zijn, ook rijkelijk zeer goeden wijn aan tafel. Dat is eene nieuwigheid, die de thans regeerende sultan ingevoerd heeft en die bij de vromen in het land groot opzien verwekte. De sultan zelf heeft nog nooit een druppel wijn gedronken en onthoudt zich over 't geheel van elken geestrijken drank.

Aan het Zweedsche hof houden de koning en de koningin zich eveneens aan nationale gerechten. Zij eten bij voorkeur geklopte melk, beefsteak, vleeschkost in olie gekookt, met spiegeleieren gegarneerd, en elken dag een eigenaardig Zweedsch gerecht, namelijk in aarde geconserveerde zalm, die ruw gegeten wordt.

BUITENLAND

Kolonien. — Bij het Departement van Koloniën werd Zondag 14 Oct. het volgend telegram van den Gouverneur-Generaal van Ned-Indië ontvangen:

„Slechten van Mataram, ook Noordelijk deel, wordt vervolgd; daarbij geen vijandelijheden ondervonden. Tweehonderd Baliërs, waaronder vrouwen en kinderen, hebben met twaalftal hoofden zich onderworpen; zijn ontwapend en gezonden naar Lembar aan Baai van Laboean Tring. Toestand der gewonden algemeen gunstig."

Dit Telegram kan bezwaarlijk anders worden opgevat dan een vrij laat komende bevestiging van het draadbericht, dat het *N. v. d. D.* ontving Donderdag 11 October ll. Alleen wordt er nu bij vermeld, dat onder die 200 Baliërs ook vrouwen en deren waren. Van die 12 hoofden is Ida Bagoes Rai dus zeker de voornaamste geweest.

Woensdag werd het volgende telegram uit Batavia ontvangen:

„Te Karangbedil, oostelijk van Mataram, is een benting met zes stukken van 12 centimeter verrezen. Sasaks helpen onze werklieden. Zware regens belemmeren operaties."

ONZE STRIJDMACHT OP LOMBOK.

Na de aanvulling der geleden verliezen en de versterking der expeditie beschikt de opperbevelhebber over de volgende strijdmacht:

Infanterie: vier complete veldbataljons (2e, 6e, 7e en 9e) en 2 compagnieën barissans van Bangkalm, benevens een landings-divisie van 250 man tot bescherming van het stranbevak.

Artillerie: een batterij van 6 stukken veldgeschut, 1 batterij van 6 stukken berggeschut, 10 stukken belegeringsgeschut van 20 cM. en 6 Coehoornmortieren 13 cM.

Verder afdeelingen cavalerie, genie, trein en de noodige ambulances met officieren van gezondheid en hospitaalsoldaten.

— Van pastoor Vogel wordt in de Indiche bladen het volgende medegedeeld: Op den terugtocht van Tjakra Negara, hield ZEw. om zich zooveel mogelijk voor de schoten te beveiligen, zijner brevier bij wijze van schild ter hoogte van het hoofd. Dit boek nu moest door niet minder dan vier schoten getroffen zijn, zoodat het zeker te verwonderen valt — en ieder zal zich er ongetwijfeld over verheugen — dat de ijverige priester, die, den dag, volgende op den avond van den aanval te Tjakra Negara, de H. Mis zou opdragen en bij de ramp ook alles kwijt raakte, gespaard is gebleven. Den 6n Sept. is te Soerabanja in de R. K. kerk de plechtige uitvaart gevierd van generaal van Ham.

Rome. — Men meldt uit Rome aan de *Temps*, dat te Bergamo een telegram onderschept is, dat door eene Katholieke vereeniging aan Z. H. gericht was, en wenschen bevatte tot herstel der tijdelijke macht van den Paus.

Italie. — Hoewel geen enkelen rechtsgrond daarvoor kunnende vinden, heeft de regeering den burgemeester Ricci, geschorst omdat hij niet op den verjaardag van de bres der Porta Pia verkoos te vlaggen, na drie weken aarzelens voorgoed afgezet. De invloed van vier vrijmetselaren is grooter geweest dan die der honderden kiezers en petitionnarissen van Rapallo. Crispi heeft Lemmi weer eens een pleizier gedaan.

Het ras der Pilatussen is nog niet uitgestorven in Italië.

Frankrijk. — Ondanks het verbod der Fransche Regeering zijn Zondag te Nimes en te Dax toch stierengevechten gegeven „op zijn Spaansch," waarin zes stieren gedood zijn. Het publiek was razend van geestdrift en bracht den burgemeester die in de officieële tribune het gevecht bijwoonde, ovatie op ovatie, terwijl de Minister-President Dupuy met allerlei kreten verwenscht werd. De Regeering is begonnen de Spaansche toreador's of stierbevech-

—¿Kiko e bon Madame Dubois-Ramon lo bisá di nan? Mi ta keré koe nan lo ta na su gusto, mi mes no a keré koe mi por a produci cos asina bonita."

—"Ciertamente bo trabao ta perfectamente bon," Moritz cogiendo e bouquetnan un pa un i retocando nan akí aljá coe su pincel, ta contestéle." Madame la Comtesse lo ta mui satisfecha. Lo él recomendá bo más adelanti, bo tin bo pam ganá. Mi ta felicita bo ¡ Madame la pintora! Mi también a caba mi imagen — mi falta solamente di adorná un poco abao di bístí di nos Redentor — ma caba ta bini e cuestión principal: ¿kende lo coempréle?"

—"¿ Atrobé bo a coeminsá e mes eantica di semper? ¡ Oh, tú homber di poco fé! — i sonriendo él ta amenacéle coe dede — "¿ bo ta keré anto koe Corazón di Jesús lo no percurá pa su imagen haljá un lugarcito den e gran París? ¿Bo ta imaginá bo anto realmente koe e nación francesa aki koe, á pesar di su corrupción, di su vicionan i malicia publicá na toer cuater esquina di mundoe, a reuní so miljón den poco anja pa fabricá un santuario pa e Sagrado Corazón, no ta más na posibilidaa di pagá bo imagen, e imagen di Jesús su Corazón? Coe bo promer cuadro, caso tabata enteramente distinto; pa delanti mi tabata sabi koe lo bo no a haljá coemprador p'éle, ó si ta cos bo haljá un, esai lo a ser un desgracia pa nos. E suma koe lo bo a obtené p'éle, lo tabata un suma maldita, salario di un Judas, koe jamás lo a proporcioná nos algún fortuna, i seljo di nos ignominia i deshonra lo a keda estampá riba nos frenta pa hinter nos vida. Por consiguiente, mi ta alabá Dios koe cos a pasá asina. Ma en cuanto e imagen aki, mi no ta temé nada p'éle, mi ta sigurá bo koe luna di Junio lo no caba, sin koe bo imagen ta vendé i pagá.

Sorprendé Moritz a keda ta mira Lena.

— "Muger," él dici, "mi ta admirá bo fe."

—"¿Pakiko? No tin nada di admirá, cos t'asina clá manera luz di dia. Nos Redentor no ta ganjá; Si nos poné fé den Su promésanan i si nos honrá Su Corazón, anto nos mester tin toer confianza también den nan. Kende koe bisá *A* mester bisa *B* también i no keda pará na mitar di camina.

—"*Lo mi derramá abundancia di mi bendición riba toer bo empresa.*" *Abundancia* di mi bendición, ¿bo a tendé? Bendición El a manda nos caba, asina tá, ma ainda lo El haci más. *Abundancia* di bendición mester bini ainda."

I él a bini.

El ta continuá.

ters over de grenzen te laten brengen. Rest wat ze zal doen tegenover den weerspaningen burgemeester van Nîmes. Die van Dax kreeg reeds zijn ontslag.

Belgie. — Het is met de herstemmingen in België heelwat vlotter gegaan, dan met de verkiezingen 't geval was. De stembureaux hadden wat meer ondervinding en en handigheid opgedaan, en de kiezers liepen niet in de kieslokalen rond als katten in een vreemd pakhuis maar begaven zich rechtdoor naar hun gangetje en wisten nu, hoe met de papierkens om te springen.

Brussel had een zonderling aanzien. De wind gierde door de straten en deed de tallooze strooibiljetten en verkiezingspamfletten, gele, blauwe, witte, en rondedans maken met de bruine en roode boomblaren. Aan de rue du Marais woei een groot advertentiebord naar beneden en wierp een wielrijder omver, die zich juist naar zijn stembureau begaf.

Aan de rue de l'Escalier vermaakten de liberale voorbijgangers zich met eene lompheid, die eene grap moest verbeelden. Een winkelier had daar zijn uitstalkast voorzien van een uil, met een pastoorssteekje op, en daar het „geestige" bijschrift aan toegevoegd: „Exemplaar van een clericaal candidaat. Er zijn er 18."

Het schimpliedje "Weg met de papenras" werd door de socialisten herhaaldelijk gezongen.

Of het den vereenigden liberalen en socialisten echter gelukt is, de „18 paapsche uilen" uit de kamer te houden ? Dat zullen we weldra weten ; de vooruitzichten zijn ernaar, dat de achttien Brusselsche zetels door de katholieken veroverd zijn.

Op nieuw is het gebleken, hoe weinig begrip sommigen hebben van de taak, die hun bij wettelijken dwang is opgelegd.

In een der stembureaux aan de Graanmarkt te Brussel verwijdert een kiezer zich, na zijn biljet in de bus te hebben gestoken. De voorzitter roept hem terug, om hem zijn oproepingsbrief te overhandigen. De kiezer weigert, gromt, verzet zich. De voorzitter, hem het rose papiertje toereikend, houdt aan. „Ik zou je danken !" roept de man eindelijk uit. „Je zoudt me zeker voor de derde maal nog eens willen laten terugkomen ? Ik heb er genoeg van !" En hij maakt beenen.

In het bureau aan de Twaalf-Apostelenstraat kwam de heer Beernaert zijn kiesplicht vervullen. Weinige oogenblikken later kwam de heer De Burlet. Eenige liberale stemmenwervers steken hem spottend biljetten toe met de aanbeveling : *Votez pour la liste libérale.* De minister-president maakt goedlachs eene afwerende handbeweging en gaat binnen.

In bureau 19 kwam de graaf van Vlaanderen, vergezeld van een ordonans-officier, stemmen. Eerbiedig schaarden de aanwezige kiezers zich op zijde en lieten den broeder des konings door.

Minister Van den Peereboom stemde stipt op hetzelfde uur als verleden week.

Tot dusverre is ons niet bekend, dat gisteren standjes of straatgevechten hebben plaats gehad. Wel hebben de liberalen den avond te voren hunne oude beruchtheid eer aangedaan in de Brusselsche voorstad St. Josse-ten-Noode. De leden der Katholieke werkliedenvereeniging *Union et Travail* kwamen ten elf ure van eene meeting, toen zij door tegenstanders werden uitgescholden en mishandeld. Vier hunner werden gewond. — De anticlericalen rukten zelfs planken en baksteenen van een in aanbouw zijnd huis en wierpen daarmee de vensters in van het Katholieke gebouw. De politie dreef de menigte uiteen en nam twee belhamels gevangen, die na opgemaakt proces-verbaal weer werden losgelaten.

Te Luik was de burgerwacht onder de wapenen geroepen ; men scheen wanordelijkheden te vreezen van de zijde der socialisten, die door de onzinnigste voorspiegelingen waren opgewonden. Menige [sukkel bleek in

den waan te verkeeren, dat, als hij slechts voor de socialisten stemde, de geheele maatschappelijke regeling ineens veranderd zou zijn, en rijkdommen en bezit hem in de hand zouden vloeien.

Een kiezer vertoonde in het stembureau zijn oproepingsbrief en... verlangde, dat men hem „zijn aandeel in het sociaal bezit" zou ter handstellen !! In het kanton Dalhem hebben de boeren deze week de gronden opgemeten, om te berekenen, hoeveel gronds hun bij de verdeeling zou te beurt vallen !!! Een Luiksch werkman is 's nachts een aftredend Kamerlid komen opbellen, om hem staatshuisvesting te vragen voor drie gezinnen !!! En zoo voort.

En deze feiten worden niet door een Katholiek blad verteld maar door de ultra-liberale *Indépendance*, die met alle kracht het bondgenootschap der liberalen met socialisten heeft aanbevolen en zelfs het toegeven aan alle socialische eischen bij de stembus aanried !

Nu de vraag, wat vermoedelijk de uitslagen zullen zijn.

Volgens berekeningen van *Reuter* deed de stand der stemopnemingen gisteravond ten 10 ure vermoeden, dat te Brussel de Katholieken zouden verkozen worden tegenover de vereenigde liberalen en socialisten, hetgeen aan de regeering een sterke meerderheid zou verschaffen.

Te Charleroi geven de cijfers, voor zoover zij bekend zijn, eene meerderheid aan de socialisten, die door de liberalen gesteund werden.

Te Luik zijn de liberale senatoren verkozen met den steun der socialisten. Voor de Kamer zijn aldaar gekozen socialisten en progressisten, met de hulp der liberalen.

Te Hoey behaalden de liberalen de overwinning.

Te Verviers zullen de socialisten, gesteund door de liberalen, verkozen worden voor de Kamer.

Te Waremme [Borgworm] zijn de Katholieken verkozen, te Thuin de liberalen.

Te Doornik zijn 4 liberalen, onder wie Bara, minister van staat, vervangen door 4 Katholieken, hetgeen de meerderheid der regeerings-partij nog verder zal versterken.

Het zij herhaald : dit alles zijn slechts vermoedelijke niet-officieele opgaven.

Doch de vooruitzichten schijnen nogal goeden grond te rusten. De Katholieke *Courrier de Bruxelles* maakt aan het hoofd zijner kolommen de balans op en schrijft :

„De dag der herstemmingen voltooit de zegepraal. Zondag ll. zoo goed ingezet.

„Tegenover de onverwachte uitbarsting van het socialisme hebben onze vrienden overal de noodzakelijkheid gevoeld, hunne krachtsinspanning te verdubbelen. De uitslag heeft daaraan beantwoord.

„Het Walenland heeft niet bij het Vlaamsche gedeelte des lands willen achterblijven.

„Op het oogenblik dat wij deze uitgave [de derde] ter perse leggen, zijn wij zeker van de overwinningen van Brussel, Doornik, Ath, Waremme voor de Kamer en Verviers voor den Senaat.

„De beste tijdingen komen ons toe uit Nijvel en doen de overwinning voorzien van de Katholieke lijst, met den heer de Burlet aan het hoofd.

„Geloofd zij God !

„Dat is een ontzaglijk resultaat. Het ministerie is krachtig bevestigd.

„De Katholieke partij heeft hare levenskracht roemrijk betoond. Zij staat gereed om den schok van het socialisme af te wachten en tegen diens aanvallen godsdienst, vaderland en koningschap te verdedigen.

„Leve het ministerie !

„Leve België !

„Leve de Koning !"

Tengevolge der overwinning van de verbonden Katholieken [burgerkiesvereenigingen en werkmansbonden] te Brussel zendt België's hoofdstad nu naar de Kamer:

Twee graven, een burggraaf, zes advocaten, een kunstschilder, een fabrikant, een aannemer, een apotheker, een koopman, een burgemeester, een kleermakersknecht, een lettersetter en een corrector.

Duitschland. — Zaterdag 27 Oct. heeft Keizer Wilhelm te Friesack, in Brandenburg, een standbeeld onthuld voor Keur-Vorst Frederik I. Aan het feestmaal, dat volgde, sprak de Keizer, bij het ledigen van een glas Rijnwijn: „Met dezen beker Duitschen wijn breng ik mijn beste wenschen aan Brandenburg. Dat het voorspoedig zij. Zoolang God mij leven en kracht laat en zoolang het stamhuis Hohenzolern bestaan zal, hoop ik dat de Brandenburgers nooit zullen aflaten van hunne oude beproefde trouw te doen blijken, wanneer zulks noodig blijkt en als hun Markgraaf hen roept !" Woensdag kwam de Keizer maar Wiesbaden, om er een standbeeld voor zijn grootvader te onthullen en den nieuwen schouwburg in te wijden.

Spanje. — Door het onderzoek, dat door den minister van financiën is ingesteld naar beweerde geldverduisteringen is heel wat aan het licht gekomen over de wijze waarop de belastingen werden geïnd. Verscheiden hooge ambtenaren en 15 beambten van het belastingwezen zijn in hechtenis genomen te Cuenca. Voorts is last gegeven ettelijke andere ambtenaren op verschillende plaatsen van Spanje te arresteeren.

Bulgarije. — De Minister van Koophandel, de heer Toutcheff, heeft zijn ontslag gevraagd, hetwelk is aangenomen.

Servie. — Koning Alexander kwam te Pesth aan, waar hij door Keizer Keizer Frans Jozef op het hartelijkst werd ontvangen. Vandaar, weet men, gaat de reis naar Berlijn.

Oostenrijk-Hongarije. — De Hongaarsche bisschoppen hebben Donderdag een bijeenkomst gehad, om te spreken over de gedragslijn die ze moeten volgen met betrekking tot de 2 verworpen kerkelijk staatkundige wetsontwerpen. Na een redevoering van den Vorst-Primaat, graaf Vaszary is besloten dat het episcopaat zijn beginselen trouw zou blijven bijaldien de regeering opnieuw het wetsontwerp op de godsdienst bij het Huis der Magnaten indiende.

Rusland. — Naar het heet heeft de verloofde van den Russischen troonopvolger, prinses Alix van Hessen, van de H. Synode, te St. Petersburg, dingen weten gedaan te krijgen die nog nooit aan de aanstaande vrouw van een Russischen kroonprins zijn vergund. Zij behoeft haar vroeger geloof niet te vervloeken, zooals in de Russische formule van godsdienstverandering is voorgeschreven: zij behoeft niet te verklaren dat zij tot de grieksch-katholieke kerk overgaat omdat zij heeft ingezien dat de waarheid niet is bij haar Kerk maar bij de orthodoxe. De H. Synode stelt zich tevreden met de verklaring dat zij van godsdienst verandert om met haar aanstaanden man van het zelfde geloof te zijn.

— De Milaneesche *Secolo* bericht nu, en de Europeesche bladen herhalen het gerucht, dat de oorzaak van 's Czaren ziekte eene vergiftiging is.

De *Maasbode* van 25 September ll. meldde dit reeds, en eenige Belgische bladen herhaalden het

De *Secolo* weet er bij mede te deelen, dat de kwaal zich twee maanden geleden openbaarde, Gedurende een diner viel de keizer in slaap ; men bracht hem naar zijne kamer, en een geneesheer bevond hersencongestie. Sinds dien tijd begon de Czaar ontzettend af te vallen. Deze reus, die een spel kaarten in tweeën scheurde, is in den tijd van acht weken ongelooflijk zwak en mager geworden. Hij is een poosje in het verstand gekrenkt geweest, maar zijne tegenwoordigheid van geest is later weer geheel teruggekeerd.

Sacharin achtte den keizer reddeloos verloren en heeft hem dit tegelijk met de ware oorzaak zijner kwaal medegedeeld. Bij het vernemen daarvan duizelde Alexander en viel buiten bewustzijn op den grond. Leyden daarentegen, hoewel ook de vergiftiging erkennend, hoopte den Czaar nog te redden door melkspijzen en inspuitingen van cafeïne.

De nihilisten, wier pogingen om den Czaar met zijn spoorwagon, daarna met de kerk te Borki in de lucht te laten vliegen, mislukten, zouden het nu op deze wijze beproefd hebben. Men vertelt, dat de Czaar vergiftigd is met eene parfumerie, waarmede men zijn linnengoed heeft besprenkeld.

Azie. — Te Peking is nu eene Keizerlijke verordening verschenen, de Regeering ten volle de verantwoordelijkheid op zich neemt voor de bescherming der vreemdelingen. Tevens wordt daarin verzekerd, dat de schepen van het Pei-Yang-eskader hersteld het dok hebben verlaten en dat de kruit-voorraad vernieuwd is.

Eenigen tijd al geleden, nog voor den slag bij Ping-Yang, blijkt ook een Keizerlijk decreet te zijn verschenen, houdende mededeeling, dat de Keizerin-Weduwe aan het leger aldaar veertig kisten met „voorbehoed-pilletjes" ten geschenke had gezonden, dienende ter bescherming tegen honger, vermoeienis en hitte. Veel geholpen zekerlijk heeft het wondermiddel niet.

Uit Yokohama komt inmiddels bericht, dat het Japansch Parlement Maandag in buitengewone zitting te Hiroshimo is bijeengekomen. Tot President werd Kasumato gekozen, tot vice-President Shimada. Dinsdag heeft de officieele opening plaats.

Graaf Inauye is naar Korea vertrokken, om er de verlangde hervormingen te doen uitvoeren. Namura is benoemd tot Minister van Binnenlandsche Zaken. Veel Chineesche krijgsgevangenen zijn te Tokio aangekomen.

Een Dinsdag-middag uit Tientsin ontvangen telegram meldt dat, volgens bericht uit Port-Athur van 16 October, de Japanners Thornten Haven in de baai van Korea hebben verlaten, om zich te begeven naar den inham van Taitonh, dat ze op het oogenblik versterken. Voorts zou den 15n, verleden Maandag dus, een groote slag zijn geleverd benoorden de Yalu-rivier, maar bijzonderheden ontbreken en de Chineesche overheid wist er nog niets van.

De voorwaarden, waarop Japan met China over den vrede zou willen onderhandelen — ze bereiken ons langs een grooten omweg, daar ze uit Weenen geseind worden aan *the Times* — moeten vierledig zijn. Geëischt zou worden eerstens eene oorlogs-schadeloosstelling in geld, ten tweede afstand van Formosa. En dan verder : onafhankelijk verklaring van Korea, met volledige hervorming van zijn binnenlandsch bestuur, onder geheele uitsluiting van den Chineeschen invloed, benevens het openstellen van eenige belangrijke Chineesche havens voor den wereldhandel.

Wordt dit bevestigd, en zijn de eischen van Japen werkelijk zoo bescheiden en zoo weinig egoïstisch, dan bestaat voor Engeland noch voor Rusland langer reden zich ter zake van China het harnas aan te trekken en kan derhalve eene spoedige en vreedzame oplossing niet uitblijven. Maar ongelukkigerwijze is het bericht nog niet bevestigd.

Afrika. — De Transvaalsche Regeering heeft zich bereid verklaard de Portugeezen, die te Lorenzo Marquez door de Kaffers bedreigd worden, bij te staan, „als een bewijs van vriendschap voor een oud bondgenood." In de Kaap-Kolonie wordt dit menschlievend aanbod kwalijk genomen, als zijnde in strijd met de suzereinteit op het gebied van Buitenlandsche Zaken, in deze aan Engeland toekomend.

Turkije. — De Porte heeft aan den katholieken Armenischen patriarch Zacharian verboden, zich naar Rome te begeven, waar hij door den Paus was uitgenoodigd.

Amerika. — Voor de woning van den Pauselijken legaat in de Ver. Staten te Washington, liep onlangs een man op en neer, wiens uiterlijk den wachthebbenden politieagent verdacht voorkwam. Hij arresteerde hem.

Op het politiebureau bleek het zekere Eduard Stolz te zijn, die rechtstreeks uit Meadville gekomen was. Hij verklaarde deel te maken van een komplot van tien personen, dat besloten had den afgezant des Pau-

sen te vermoorden. Op hem was het lot gevallen.

Daar hij ook verklaarde, dat „God" hem was verschenen en hem die daad bevolen had, heeft men Stolz in een krankzinnigen gesticht opgesloten.

VERSCHEIDENHEDEN

Bij den groothandelaar in wijnen Moreau, te Parijs, vervoegde zich onlangs een oude, flinke officier met het rozet van het Legioen van Eer in het knoopsgat. "Kapitein Duhamel" stelde hij zich voor en verklaarde verder, dat hij de chef van de afdeeling wijnen in het casino van zijn regiment was en wel eens eenige roode wijnen wilde proeven.

De heer Moreau was een en al beleefdheid en bediende zoo goed mogelijk den ouden degendrager, die over Algerië en Tonkin sprak, als een Parijzenaar over den Boulevard des Italiens!

Hij probeert en probeert, is zeer kieskeurig, en bestelt eindelijk vier vaten Bordeau, een vaatje cognac, een vaatje rum en vier manden champagne. "Morgennamiddag 2 uur aan de Lobau-kazerne voor staan! Maar precies! Gequiteerde rekening bij doen!" Met eene diepe buiging geleidde de verheugde Moreau den kapitein tot aan de deur.

Den volgenden namiddag 2 uur kwam de wagen voor de Lobau-kazerne. Een schildwacht loopt en neer, op het groote kazerneplein staat de kapitein, thans in burgerkleeding, doch met de roode rozet in t' knoopsgat. "Best, mijn zoon, gij zijt op tijd!" zeide hij den koetsier. "Waar is de rekening?" "Als 't u blieft, kapitein!" "Zoo is 't goed, maar... mon Dieu, dat is slechts eene enkele! De rekeningen moeten in duplo zijn! Die ezels op uw kantoor! Nu, ga dadelijk terug en haal de tweede, en schildwacht en ik zullen zoolang om uwen wagen denken!" "Zeer wel, kapitein!" zei de koetsier, en ijlt terug.

Toen de koetsier met de rekening terugkwam waren wijn, kapitein, paard en wagen verdwenen; zij zijn op 't oogenblik nog niet teruggevonden. De schildwacht werd in 't verhoor genomen, doch deze wist van de toedracht der zaak niets.

Volgens de new-yorksche *Handels-Zeitung* is de rijkste president, dien de Ver. Staten ooit hadden, de tegenwoordige president Cleveland. Men schat zijn vermogen op ongeveer 235,000 dollar. Op 't einde zijner eerste regeerings-periode, thans, zes jaar geleden, bezat Cleveland een vermogen van ongeveer 200,000 dollar, dat hij sedert dien tijd door zijn praktijk te New-York aanzienlijk vermeerderde.

BEKENDMAKING.

De publieke verkoop van ZILVEREN EN GOUDEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank*, van af 1 Januari t/m. 30 Juni 1892, onder N°. 3259 t/m. N°. 7170 B, zal plaats hebben op Donderdag den 22n November 1894.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, 17 November 1894.
De Voorzitter,
M. P. CURIEL.

ANUNCIO

Beeudementoe público di PREENDANAN koe tien plaka fiá riba nan na *Spaar- en Beleenbank*, eesta eesnan di fo di 1 Januari te 31 di Juni di 1892, bao di noember 3259 te 7170 B, lo toema lugar Djaweebs dia 22 di November 1894 i dianan koe ta sigui.

Ta pidi interesadonan di evita e beendementoe ayi pagando intres koe nan ta debe.

Corsouw, 17 di November 1894.
President,
M. P. CURIEL.

NADA DE BAÑOS DE MALAGA.

Tal vez tengas gusto en leer unas pocas líneas acerca de un pobre niño; especialmente si eres padre ó madre, y tienes hijos. Lo que de ese muchachito sé, lo he sabido por medio de una carta de su padre; y siento mucho que no diga mucho más de lo que realmente dice, porque hay en ella mucha enseñanza. Sí, mucha enseñanza y una advertencia que todos los padres deberían tener grabada en el corazón.

Parece que dicho niño había venido sufriendo de una enfermedad durante cinco años. ¡Qué lástima! Yo diría más bien, qué verguenza. Pero esperemos, y hagámos una ó dos preguntas. Cuando las personas mayores caen enfermas parece como que sobreentendemos que tienen ellas la culpa, y que lo merecen; mientras que los dolores del niño nos parecen contrarios á la justicia de la naturaleza. Pero ¿qué es la justicia naturaleza? ¡Ay eso no es ni la mitad tan fácil de responder como pudiera serlo; ¿ No es verdad ?

Su padre, el Sr. D. Antonio Rodriguez, de Granada, nos dice que la enfermedad de su hijo, era del hígado. Consultóse un médico tras otro, y se recomendaron y siguieron diferentes clases de tratamientos. Desgraciadamente no resultó alivio; ¿por qué no? ¿Por qué?... Espera un poco todavío. ¿Qué es la enfermedad del hígado? Porque es lo que primero tenemos que saber.

Es el negarse el hígado á separar la bilis de la sangre; bilis que dejada, así en la sangre, obra como un veneno lento. La lengua se cubre entónces de una capa; la cabeza duele y se siente embotada y pesada; los ojos y la piel toman un color amarillento; se sienten náuseas y frecuentes vértigos; las manos y pies se ponen fríos y pegajosos; vense volar manchas ante los ojos; se presenta en la garganta un fluido picante y acre, vienen la constipación, la coloración subida de la secreción de los riñones, la postración de nervios, la irritabilidad, la depresión de espíritu, y la creciente debilidad del cuerpo. A la larga, la enfermedad del hígado, no contrarrestada, produce la acción irregular del corazón, el reumatismo, la gota, y casi todas, ó todos los demás hasta una docena de desórdenes orgánicos. Tratándose de adultos, lleva, con frecuencia, al suicidio y á otros crímines. Pero ¿por qué un niño se había de ver afligido por esa enfermedad? pronto vamos á verlo.

Después de haber fracasado el tratamiento casero, el Sr. Rodríguez llevó á su hijo á los baños de Málaga; pero de esta tentativo no se logró resultado por la razón de que los baños únicamente eran meros estimulantes de la acción de la piel, pero no le curaban aquella indigestión profunda, que era la causa verdadera de lo que se llamaba enfermedad de hígado.

En Málaga, encontró el padre á un caballero á quien relató los detalles del caso, y el desconocido comprendió al momento lo que se debía de hacer y le recomendó con eficacia la urgencia de emplear el popular remedio conocido por 'Jarabe Curativo de la Madre Seigel.'

El resultado de ello está patentizado por una carta del Sr. Rodriguez de fecha 28 de Agosto de 1893, en la cual dice: "Siguiendo el consejo de V., compramos el Jarabe en la droguería del Señor Canales, Calle de la Compañía, ya mi hijo empezó á tomarlo. Ahora estamos ya en casa, de regreso de Málaga, y tengo una gran satisfacción en informarle á V. que la medicina le ha surtido un efecto maravilloso. Cuanto tenga una oportunidad, se lo mandaré á V., para que pueda V. ver por si mismo el cambio que en él ha tenido lugar. V. recordará qué pálido y delgado estaba en los baños; pues ahora tiene el aspecto sano y robusto. Si á V. le parece que es prudente, recomendaré el Jarabe á la madre del niño, que está escrofulosa (Firmado) Antonio Rodriguez.

En conclusión, dirémos que indicaríamos la probabilidad de que el niño hubiese heredado esa tendencia á la pesadez de estómago, que con el tiempo dió lugar á las complicaciones de que el ya nombrado remedio le salvó. Los tales niños suelen presentarse alegres y precoces, aunque faltos de fuerza física, y por lo tanto los padres harán muy bien en no olvidar este caso, porque no hay otra medicina que haya ganado tan merecida alabanza de los pacientes de ambos sexos y de todas edades.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE".

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1894.	Philadelphia		Venezuela		Caracas.		Philadelphia		Venezuela,		Caracas	
Vertrekt van NEW YORK....	Oct.	23	Nov.	3	Nov.	14	Nov.	24	Dec.	5	Dec.	15
Komt aan te CURAÇAO	„	29	„	9	„	20	„	30	„	11	„	21
Vertrekt van „	„	30	„	10	„	21	Dec.	1	„	12	„	22
Komt aan te PTO. CABELLO	„	31	„	11	„	22	„	2	„	13	„	23
Vertrekt van „	Nov.	1	„	12	„	23	„	3	„	14	„	24
Komt aan te LA GUAYRA..	„	2	„	13	„	24	„	4	„	15	„	25
Vertrekt van „	„	6	„	16	„	28	„	6	„	18	„	28
Komt aan te PTO. CABELLO	„	7	„	17	„	29	„	7	„	19		29
Vertrekt van „	„	7	„	17	„	29	„	7	„	19		29
Komt aan te CURAÇAO	„	8	„	18	„	30	„	8	„	20	„	30
Vertrekt van „	„	9	„	20	Dec	1	„	9	„	21	„	31
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	„	10	„	21	„	2	„	10	„	22	„	—
Komt aan te NEW-YORK...	„	16	„	27	„	8	„	16	„	26	Jan(95)	6

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO......	Oct.	30	Nov.	10	Nov.	21	Dec.	1	Dec.	12
Komt aan te MARACAIBO......		31		11		22		2		13
Vertrekt van "	Nov.	7		16		28		8		19
Komt aan te CURAÇAO........		8		19		29		0		20

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer gerieflijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.